

POSTANOWIENIE

23 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Piotr Telusiewicz

na posiedzeniu niejawnym 23 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi X. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 8 czerwca 2021 r., II Ca 1009/20, II Cz 870/20
wydanego w sprawie z powództwa X. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P.
przeciwko W. spółce akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,

1. **odrzuca skargę;**
2. **oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania skargowego.**
- 3.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 czerwca 2020 r., wydanym w sprawie I C 458/19, Sąd Rejonowy z siedzibą w Rawiczu, zasądził od pozwanego W. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda X. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w P. kwotę 3 452,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 3 202,31 zł - od dnia 26 września 2019 r. do dnia zapłaty, od kwoty 250 zł - od dnia 11 października 2019 r. do dnia zapłaty (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2).

Wyrokiem z 8 czerwca 2021 r., wydanym w sprawie II Ca 1009/20 oraz II Cz 870/20, Sąd Okręgowy z siedzibą w Poznaniu zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 408,24 zł odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 września 2019 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt I); zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 650 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (pkt II); zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że koszty procesu rozdzielił stosunkowo między stronami, obciążając nimi powoda w 40%, a pozwanego w 60% i z tego tytułu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.073,21 zł (pkt III); w pozostałym zakresie oddalił zażalenie powoda (pkt IV); koszty postępowania zażaleniowego zniósł wzajemnie między stronami (pkt V).

Powód zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wyrok Sądu Okręgowego, wskazując naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c., w zw. z art. 354 § 2 k.c. w zw. z art. 362 k.c., w zw. z art. 822 k.c., w zw. z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez ich błędną wykładnię.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej.

Zgodnie z art. 424⁵ k.p.c., skarga powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części; przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny; uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy; wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi; wniosek o

stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem. Ponadto skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego.

Jak zaznaczono powyżej skarga jest traktowana jako nadzwyczajny środek prawny. W związku z tym musi spełniać nie tylko wymagania formalne stawiane pismu procesowemu (tak jak to stanowi art. 424⁵ § 2 k.p.c.), ale też rygorystyczne wymogi określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c. (które zostały już wyliczone powyżej). W kontekście każdego z tych wymogów (art. 424⁵ § 1 k.p.c.), należy wskazać, iż ich niespełnienie nie podlega „uzdrowieniu”, lecz skutkuje, z mocy art. 424⁸ § 1 k.p.c., obligatoryjnym odrzuceniem skargi.

Wniesiona przez powoda skarga nie spełnia wymagania wymienionego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.. Nie uprawdopodobniono wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie postanowienia, którego skarga dotyczy.

W doktrynie (przykładowo M. Sieńko [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-477(16), red. M. Manowska, LEX/el. 2022, art. 424(5)) i orzecnictwie istnieją już ugruntowane poglądy wskazujące, iż uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody nie polega na przytoczeniu samych twierdzeń o jej zaistnieniu (postanowienie SN z 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06). Podnosi się, iż składając oświadczenie o wystąpieniu szkody, skarżący musi wskazać czas jej powstania, postać, rozmiar i adekwatny związek przyczynowy między tak określoną szkodą a zaskarżonym wyrokiem (postanowienia SN: z 7 kwietnia 2009 r., II CNP 1/09; postanowienie SN z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05). To zaś oświadczenie powinno być uwiarygodnione przez powołanie i przedstawienie dowodów, jak również innych środków, nieuznawanych przez kodeks za dowody (postanowienia SN z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05; postanowienie SN z 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05; postanowienie SN z 23 lipca 2006 r., IV CNP 23/06).

Ugruntowane są już poglądy Sądu Najwyższego wykazujące, iż nieuwzględnienie powództwa w żądanej wysokości nie może być utożsamiane z wyrządzeniem szkody (przykładowo jedynie postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2015 r., II CNP 54/14; postanowienie SN z 28 listopada 2016 r., II CNP 24/16). Sąd podziela wcześniej wyrażane stanowisko sprowadzające się do

przekonania, że szkoda spowodowana przez wydanie orzeczenia, powinna powstać później niż w dacie wydania orzeczenia (przykładowo jedynie: postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06). Skarżący nie uprawdopodobnił wysokości szkody powstałej po wydaniu orzeczenia przez Sąd Okręgowy (nie wyartykułował jaki był faktycznie zakres poniesionej szkody względem kwoty zasądzonej wyrokiem sądu II instancji, czy i w jakiej wysokości szkodę poniósł w dalszej kolejności). Gdyby przyjąć odmienne stanowisko, w przypadku każdego rozstrzygnięcia niekorzystnego w całości lub części dla jednej ze strony, można byłoby, w ramach wypełniania obowiązku wynikającego z w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., wykazywać jedynie wysokość żądania nieuwzględnionego przez sąd. Ponadto skarżący nie wskazał czy faktycznie zapłacił koszty postępowania apelacyjnego na rzecz pozwanego oraz nie wskazał czy faktycznie otrzymał lub nie koszty procesu za I instancję od pozwanego. W tym miejscu można dodać, że nawet uprawdopodobnienie szkody polegającej na zapłacie kosztów sądowych nie może stanowić spełnienia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lipca 2006 r., II BP 11/06).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., odrzucił skargę.

W kontekście oddalenia wniosku o zasądzenie kosztów, dodać należy, że zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek związany był jedynie z żądaniem odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania bądź z żądaniem oddalenia skargi w całości. Pozwany nie wskazał na możliwość odrzucenia skargi, a tym samym koszty sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę nie mogą być uznane za koszty celowej obrony w razie odrzucenia skargi. W tym zakresie wypowiadał się już Sąd Najwyższy, choćby przykładowo w postanowieniu Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14; w postanowieniu Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2013 r., III SK 23/13.

[SOP]

[a!]

